

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka apstrīdētais Ungārijas tiesiskais regulējums, kurā klaji nesamērīgi tiek ierobežots lauksaimniecības un mežsaimniecības zemes lietojums, nav saderīgs ar pienākumiem, kas Ungārijai ir noteikti Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. un 63. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 17. pantā.

Lietojuma tiesību likumiska atcelšana ir Līguma par Eiropas Savienības darbību 49. pantā garantētās brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojums, konkrēti tāpēc, ka šāda lietojuma tiesības izbeigšana liedz vai pārmērīgi apgrūtina personām, kurām līdz tam šādas tiesības ir bijušas, izveidot dibinājumus Ungārijā (vai iegūt tiesības lietot lauku zemes), lai tur veiktu savu darbību, un ar pašnodarbinātības kārtībā veikto saimniecisko darbību stiprināt sociālekonomiskās saiknes Savienībā. Komisija uzskata, ka lietojuma tiesību likumiska atcelšana spēj radīt šķērsli brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošanai vai atturēt no šīs brīvības izmantošanas.

Ungārijas tiesiskais regulējums ir pretrunā arī kapitāla brīvai aprītei, jo tā rezultātā personām, kurām nav Ungārijas pilsonības, tiek liegtas vai ierobežotas iespējas ieguldīt Ungārijā esošajos nekustamajos īpašumos. Šāds tiesiskais regulējums mazina esošo lietojuma tiesību vērtību, šādi ierobežojot arī kapitāla brīvu aprīti.

Ungārijas tiesiskais regulējums ir netieši diskriminējošs, jo paredz atšķirīgu attieksmi, kas ir mazāk labvēlīga pret tiem Eiropas Savienības pilsoņiem, kuriem nav Ungārijas pilsonības.

Minētā brīvību ierobežošana nav attaisnojama. To neattaisno nedz kāds no Līgumā paredzētajiem iemesliem, nedz kāds no citiem lietas izskatīšanas gaitā Ungārijas valdības piesauktajiem iemesliem.

Gaužām nepieņemama ir Ungārijas valdības argumentācija, ka ierobežojums esot pamatojams ar vajadzību izbeigt prettiesisku situāciju. Komisijas ieskatā, nav pieļaujams vispārīgs – nevienā konkrētā gadījumā nepierādīts – pieņēmums, ka visi ārvalstnieku noslēgtie līgumi par lietojuma tiesībām attiecībā uz Ungārijā esošu lauku zemi ir prettiesiski un spēkā neesoši no to noslēgšanas brīža. Nav pieņemams arī apgalvojums, ka visu un ikviena lietojuma tiesību līgumu prettiesiskums varot tikt secināts no tā, ka nav saņemta atļauja valūtas maiņai, kas prasīta līdz 2002. gadam spēkā esošajos tiesību aktos.

Ar Ungārijas tiesisko regulējumu ieviestais ierobežojums neatbilst samērīguma prasībai, jo tas nav piemērots nosprausto mērķu sasniegšanai un turklāt ir krietni vien ierobežojošāks, nekā būtu vajadzīgs, lai varētu sasniegt šos mērķus.

Minētais Ungārijas tiesiskais regulējums nedz atbilst prasībām, kas izriet no tiesiskās noteiktības un tiesiskās palāvības principiem, nedz nodrošina pienācīgu atlīdzinājumu personām, kurām ar lietojuma tiesību atcelšanu vai ierobežošānu ir nodarīts kaitējums.

Komisijas ieskatā, apstrīdētais Ungārijas tiesiskais regulējums ir pretrunā Hartas 17. pantā garantētajām tiesībām uz īpašumu. Dažkārt tiesību uz īpašumu aizskārums rodas pat tad, ja pārkāpums neaptver visus trīs "īpašuma" elementus (lietojums, valdījums un rīkošanās).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2017. gada 28. aprīļa spriedumu lietā T-580/16 Azoulay u.c./Eiropas Parlaments 2017. gada 28. jūnijā iesniedza Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville

(Lieta C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville (pārstāvis – M. Casado García-Hirschfeld, advokāts)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Parlaments

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- apmierināt prasījumus, kurus pirmajā instancē ir norādījuši apelācijas sūdzības iesniedzēji prasībā lietā T-580/16;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļautas vairākas kļūdas tiesību piemērošanā un ir sagrozīti fakti.

Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un sagrozījusi faktus, noraidot izglītības izmaksu jēdziena Savienības tiesību sistēmā autonomo un vienveidīgo interpretāciju un padarot šo jēdzienu atkarīgu no tā nozīmes dažādās ierēdņa dzīvesvietas valsts izglītības sistēmās, neņemot vērā izmaksu raksturu un bērnu intereses.

Atbilstoši Tiesas judikatūrai gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzīgas attieksmes principa izriet, ka tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību, parasti visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā tiesību normas kontekstu un attiecīgā regulējuma mērķi (spriedums, 2015. gada 15. oktobris, *Axa Belgium*, C-494/14, EU:C:2015:692).

Turklāt Vispārējās tiesas secinājums, kas izklāstīts apstrīdētā lēmuma 47. punktā, nav saskanīgs un ar to nav ievērota judikatūra par iepriekšējās administratīvās sūdzības un prasības saskaņotību.

Apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, nespriežot par vienlīdzīgas attieksmes principa un Pamattiesību hartas 22. panta pārkāpumu, kurš tomēr tika norādīts minētajā tiesā.

Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka, izvērtējot trīs atsevišķos apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumus pārāk īsi, Vispārējā tiesa ir izdarījusi secinājumus, kas nav ne tiesiski, ne faktiski pamatoti.

Apelācijas sūdzība, ko 2017. gada 17. jūlijā Enercon GmbH iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2017. gada 3. maija spriedumu lietā T-36/16 Enercon/EUIPO**(Lieta C-433/17 P)**

(2017/C 412/21)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Enercon GmbH* (pārstāvji – R. Böhm, advokāts, M. Silverleaf, QC)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs, *Gamesa Eólica, SL*

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-36/16;
- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-245/12;
- nodot lietu atpakaļ *EUIPO* ar norādi pieņemt Apelācijas pirmās padomes lēmumu lietā R 260/2011-1 un noraidīt *Gamesa* pieteikumu par attiecīgās reģistrācijas atcelšanu;
- piespriest atbildētājam pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.